

73. szaleg

Rádióelőadás Nagy Ferenc, tabi faragóművésszel

A vésű és a bicska mestere

Itélve jár az idő. A tabi utak már mind elnéptelenedtek. Kőszá szél kőborol itt alant hangtalanul, amoda fönn meg terhes felhők kóvályognak, mintha irányukat tévesztették volna. Csendes az éjszaka. Csillagtalan. Kihunytek a fények a házak ablakaiban, csak itt, a Rákóczi utca innenső végén egy alacsony homlokastu ház ablakaiból szűrődik fény az uccára. Időnként árnyék kuszik a gyér fény elé, megtüri utját. Odabent valószínűleg dolgoznak. Nagy Ferenc, a népművészet mestere, legfistalabb, legtehetségesebb tulajdonosa belefelejtkezik munkájába. Akkor hallja övéinek egyenletes szusszanását, ő egyedül ébren, az alkotó ihletet adó muzsájával, aki neki éppoly drága vendég, mint költőnek, zeneszerzőnek, a festőnek, a művésznak. Faragott széken ül, kis és meggörnyedve hajol térde fölé, ahol kis dobozka fekszik, s ahova odavilágít az asztali lámpa. Fürge ujjai között biztosan mozog a maga készítette éles kés, behasít az élettelen anyagba, apró forgácsok hullnak a földre, a kés nyomán pedig szemet és szívet gyönyörkűdtető virágminták rajzolódnak ki a doboz oldalán, fűdelén. Kevés a szó, ha ezt mondom, szép. Üdék és illatosok ezek a virágok, pompás vadvirágok az enyhe, tiszta májusi esőben. Olyanok valósággal, mintha a muzsa, egyenesen a lankás somogyi domboldalról hozta volna ide, megajándékozva vele a neki kedves művészt, hogy ezokat lemásolja, s gyönyörkűdtesse vele a szépet és nemeset kedvelő embereket. Bár fiatalember még Nagy Ferenc, 37 esztendő, de munkája már olyan, amire a művészetet értők azt szokták mondani, érett, egyéni, eredeti. Kevés az olyan faragóművész, akit ennyi idős korban ilyen jelzőkkel lehet megtisztelni. Őt lehet, részolgált. Hosszu esztendők állhatatos munkájával, kitartó szorgamával, önmagában és tehetségében való hitével és mindenekelőtt azzal, amit tett, alkotott. Bizony nem volt könnyű, sima ez a messziről induló ut, amely Nagy Ferenc idáig eljutott. Nehéz volt nagyon és göröngyös, nem egyszer tűvises, melyen 30 esztendő alatt kevesebb-szer érte öröm, mint örömtelenség.

Abban az időben, több mint negyedszázaddal ezelőtt, a fiatal fiú, Feri ott érzte a dísznöket Kunfer báró ur remetepusztai birtokán. Innen indult az országsszerte híres művész, Nagy Ferenc életútja. Innen a konda mellől, a remetepusztai domboldalakról. Szépen díszített ostoroyelet faragott pajtásainak, akik coorébe ugyltek a rekoneáltlan kondára, ahogy tilosba mennyenek a dísznök. Otthon viráglétrát faragott édesanyjának,

aki viszont mesélni szokott a Kovásznaiokról, mert ő mag Kovásznai lány, a kőrnyék híres Kovásznai családjából való. Az ő családjából való férfiak voltak olyan faragóvaló emberek. Valósságn, hogy Nagy Ferenc faragó talentumát az anyai csöktől, a Kovásznaiaktól örökölte. Remetepusztáról a család beköltözött Tebre, és Feri, aki legényyé lesz lassan, éli a tabi szegényfiatlok életét. Napozásba jár, résses arató, coóplómunkás. Ugy esik ki életéből és művészetéből az a négy esztendő, hogy egyáltlán nem farag. Kellott a kenyér - csak ennyi mond- és keserűen legyint. Bevonult katonának. Itt azonban történik valami, de est hád mondja el ő maga.

- Hajmáskéren a katonaságnál 3 évig teljesítettem szolgálatot. Öreget álltunk a löszerektárnál és igen sok szabadidém volt. Katonaberátaink a időt legtöbbszöre kártyázással töltötték, és viszont nem szerettem kártyázni. Én sokszor nem tudtem mit kesdeni az időmmel. Kezdetben az a téllonség és unalom rávitt a faragásra. Szobrokat faragtem, amelyek nagyon tetszettek katonaberátáimnak, és a tiszteknek is. Ez adott nekem akkor ösztönzést a faragáshoz. Rábédtem erre, hogy amit én csinállok, amit edni tudok, azsal más embernek örömet szorzok. Végyat érestem erre, hogy munkáimmal embertársaimat gyönyörködtetsem.

A visszamenlékezés lassan idevarázsolja eléink azokat az esztendőket. A katonakürt. Vajon, milyen munkák érzhetik azoknak a éveknek emlékeit? Hibeszólásából kiderül. Szobrokkal próbálkozik. Ezek közül egy sincs meg. Véleményt mondani róluk felelőtlenség lenne. Emlékben van abból a korból, 1943.-ból egyesobor,

amelynek láttán hosszávétőlegesen el lehet mondani, mi lehet a jellemzője Nagy Ferenc akkori szoborfaragó művészetének. Es a szobor félmestelen férfit ábrázol. Nelső lábával combjára támaszkodik egy farkas. Mondotta is, elképzelésében Toldi Miklósnek a farkasokkal való harca elevenedett meg, amikor a szobor

faragásához hozzáfogott. Milyen szép! Nem szégyen, de ez a szobor bizony nagyon kedvetleges. Merve testtartása a férfialek, nyúlánk, izomtalan, deréktől lefelé aránytalanul hosszú, hosszúak a karjai is. A farkas is inkább barátságosan pihen meg a férfi combjain. Semmi nem utal támadó szándékára. Ez is merve, szédületlen. Mondhatlan és élettelen az egész kompozíció. Nincs benne dinamika, ami ebben a helyzetben pedig elengedhetetlen feltétele lenne a szobornak. Akkor volt ez még - mondja szégyenkezve a mostani, érett művész. A háború egyre közeledik az országhatárhoz. Nagy Ferenc is kikerül a frontra. De itt sem hagyja ebbe a faragást. Ne egy kis szabadideje volt, mindjárt elöke-
rült a kés, a fa, és faragott. Ebből az időből való munkáiban tartozik egy görbe bot, amelyet Varga László főhadnagyának, az Úteg parancsnokának ajándékozott. A bot végén az Úteg jelzése: egy sárkányfej volt, amelynek teste a bot hosszán végigtekere-
dett. Nagy Ferenc fogságba kerül. Az ott eltöltött 13 hónapra úgy emlékszik vissza, mint alkotóművészetének egyik legzűlétebb korszakára. Itt főleg használati tárgyakat farag: pipát, szipkát, sótartót, finomra faragott szivhallgatót az orvosoknak, aztán a gondos ápolásért hálaául egy orosz orvosné gyermekeinek játékokat. És készített egy nőmet orvosnak, aki ugyancsak fogoly volt ott a kórházban egy kulacsot a nevenapjára. Megános volt Nagy Ferenc utja még ezután is, hogy a fogságból hazakerült. Nem ismert más népművészetet. Nem iserte más faragóművészek munkáit. Bár Somogy megye nagyon gazdag népművészekben. Még a közelben lévő Bognár Istvánnal is csak 1947-ben találkozott először Kaposvárott egy kiállításon. Egyetlenegy munkáját sem vették meg. Kétségbeesve kellett látnia, hogy munkái iránt nincs érdeklődés. Megnézni ugyan megnézték, de nem vették. Ugyanakkor a híres Bognár István munkáit vásárolták. Még a Kaposiékét is. Ez volt számára az első nagy kudarc, amely úgy látszott, talán ki is ábrándítja a faragásból. Legközelebbi ismerősei, mint Coorhalmi Imre tanár, állandóan biztatták, ne keseredjen el, gürögjön az út a művész utja, lassan érik meg munkája az elismerésre. Ne nagy művész a művész, ezt is kibírja, eléri célját. Szilárdan elhatározza, hogy megfogja hódítani a kényesebb igényű vásárlók ismételtét. De ehhez látja, hogy tanulni kell. Meg kell ismernie más népművészek művészetét. Ismerkednie kell az anatómiával is. Enélkül szobrot faragni nem tud. De hogyan is-

merje meg, mikor nincsen egyetlen ismerőse sem, aki elkacsolná? Gyere, elvieszlek Tihanyba! - mondotta neki Csorhalmi Sándor. A népművészeti háznál sokat láthatos, sokat tanulhatos. S valóban úgy is lett.

- Gyermekkori jóbarátom, Csorhalmi Sándor, aki akkor is és most is tanár itt Tabon, és a népművészetnek pártolója. Elvitt Tihanyba, a népművészeti házhoz. Itt volt alkalom először látni más népművészek munkáját. Megismertem az akkor már országos híres Kaporiek, és más népművészek művészetét. Itt ismertem meg Bogdár Gábor munkáit is, akinek művészete a legnagyobb hatással volt rám. Hogy úgy mondjam, ő volt az én művészi ideálm. Titokban azt reméltem, hogy egyszer még őt utol fogom érni. Ugy őrestem lelkiileg, ő áll hozzám legközelebb, aki akkor már sajnos meghalt.

Élményekben és tapasztalatokban gazdagon tér vissza Nagy Ferenc Tihanyból. Főleg a már-már fogyatkozó Umbizalma is erősödött, mert a népművészeti házban megvették munkáit. Pénzt kapott tehát és megrendelést is. Talán legnagyobb büszkeség érte azonban Bogdár Gábor művészete adta neki. Hasatérése után lépcső keresésbe fogott, hol találhatna Gábor munkáiból. Bogdár Gábor művészetének jellemzője a kútszerű forma, egyszerű minta, de az oly tökélyvel, lehelletfinom vonalvezetéssel, légy, ezért egyesekben oldja meg, hogy az akkor még utolérhetetlennek tűnt a tanítvány számára. Őt választotta hát mesterének. Nem utánosta ugyan őt, csupán a technikáját és a formát leste el a faragás nagy művésztől, s mindent megtöltötte saját elképzelése szerinti tartalommal. Figurális szempontból is sokat tanult mesterétől. A lépcső keresés és kutatás a nagy művész munkái után nem járt sikertelenséggel. A helybeli katolikus templomban talált Gábertól egy feszületet, Bernáth Gyógyóknéknégy női szobrot, a halott fiú édesanyjánál egy barackmagot, melyre Krisztus fejét fergott még annak idején. Nagy Ferenc akkor határozta el, hogy ő is rátér a szentek faragására. Barackmagra kezdett faragni és coccosanyagra Krisztus fejeket, kis kereszteteket, amelyekből azután olvasókat készített. Tihanyba jár, két nyáron át itt dolgozik. Abban az időben még külföldi vendégek is jártak Tihanyba. Legnagyobb elismerés abból az időből, hogy Ferenci Jolán műgyűjtő és műkorekedő egyszer egy svájci nevű művésztől tanácsolta Nagy Ferencnek.

A hazai elismerés azonban mindegyre késik. Késik, és kilátás sincs rá, hogy hamarosan része lehetne benne. Főleg domborműveit fogadják kevés elismeréssel, azt mondják rá, hogy ez nem népművészet, az iparművészet. Szobraikat egyáltalán nem méltatják, pedig ha nagyobb elismeréssel fogadják, ki tudja, talán egy szobrást vesztettünk el Nagy Ferencben. Ujat követlelnék tőle, amit ugyan megfogalmazni nem tudnak a népművészet hivatott vezetői, csak ujat, de hogy mi legyen az az ujt? Talán mi sem jellemzőbb erre a tiszta és művészi programot adni nem tudó korra, hogy az egyik kiállítás fődíját egy harmadrendű dombormű nyerte meg, amely a nyáj mellett a mező közepén egy olvasó juhászt ábrázol. Ez hát az ujt. A másik ebben a korban, hogy csúsznak a népművészek ruháirtartót, sőtartót, egyéb primitív tárgyakat, mert az a jellemzője az igazi népművészetnek, és főleg botokat, mert a magyar faragóművészetnek ebben nagy hagyományai vannak. Már a megélhetés a csak faragásból élő Nagy Ferencet erre kényszerítette, hogy ezeknek a megrendeléseknek eleget tegyen, eszébe jutott, hogy olyasmit is csináljon, ami lelke mélyéből való, igaz művészetet. Kettősült erővel dolgozott. Kéze nyomán egymás után kerültek ki remekesebbnél remekesebb domborművek, szobrok. Csak néhányat hadd említsék meg közülük: Itt van a faragóművészet egyik témája, a juhász. Egy visszintor lapon áll, botjára támaszkodik, körülötte békésen legelésző nyáj. A másik tehénlábszárcaontból faragott kut, hávaján ülő juhász, a kut körül ott tolong a szonjas nyáj. Itt van továbbá egy szépen kiforgott tál, amelyen a szomorú emberek meséjét örökítette meg a művész. Erre a munkájára az akkori vezetők egyike kesernyés hangon megjegyezte, hogy Nagy Ferenc talán őket akarta kipellengérszani ezzel a mesével, mert hogy nem tetszik nekik sem semmi úgy, ahogy van. Ha a művészek nem is állt szándékában akkor ezt cselekedni, hadd mondjam meg én: találó volt az a megjegyzés. És ebből az időből való az azóta már világhíressé lett csodaszarvas meséjét megörökítő csillagkőr szarvából készült kúrt, de erről majd később, ehhez egyéb történet is fűződik. Itt van aztán egy nagy doboz, melynek tetején felüli születésnap megörökítő jelenet látható. A szarvasbányához hasonlóan, békés, társas táncoló párok, idősek, fiatalok, gyerekek.

Vagy negyven ember, és mind a negyven arc más és más. Rutyu hasal ez előtérben, az udvar legelején, olyan ünfeledten bámulja a táncolókat, mintha élne. Valóságos remekmű ez a dobozfűdél. S mégis a kritikusok elmarasztalóan nyilatkoztak erről a munkáról. Azt mondták rá, kínai utánzat, lombos fát mert a művész odafergni, amikor tudvalevő, hogy a lombos fa nem jellemzője a magyar faragóművészetnek. Mit is lehetne erre mondani? Nagy Ferenc valóban látta a fővárosban megrendezett kínai népművészeti kiállítást, az is tegeghetetlen, hogy nagy hatással volt rá. De hogy ezt a hatást egy másik munkában, ami a kiállítás után készült elmarasztalják csak ezért, mert lombos fát is rajzolt oda, enyhén szólva kákán csomókeresés. Egyébként is ennek a mulatságjelentnek ez a fa adja meg egységbefoglaló kompozícióját, ha nem lenne ott, hiányozna. Ha nem teljes igénynyel mondom is el véleményemet, hadd mondjam ezért meg: Nagy Ferenc művészetének meg nem értése volt ez a megnem értettség. Egyszerűen nem tudták hová tenni. Mondták iparművészeknek, szobrászoknak, csak éppen a népművészet jelzőt sajnálták tőle. Mint már említettem volt, akkor készült el ez a bizonyos kürt. De hadd mondja el Nagy Ferenc maga, mit hozott neki az a remekbe sikerült alkotás:

- A siker és az elismerés hosszú ideig csak várt vendég volt nálam. De bíztem magamban, és bíztem tehetségemben. Tudtam, hogy egyszer ez is eljön. 1955. tavaszán az országos helyiipari vásáron kiállították munkámat. Küstük volt egy szilaj-Ükörsvárából faragott kürt, melyre a codoszavvas monóját faragtam meg. Ez a kürt hozta meg nekem az elismerést. A vásárlátogetők, akik csak eljöttek a pylonunk előtt, és bejöttek, mind megnézték ezt a kürtöt. A vendégkönyvbe is sokan beírtk, hogy mennyire tetszett nekik. Ez nekem nagy örömet okozott, kárpótolt minden eddigi sikertelenségemér. Az hogy az egyszerű nép, ahonnan én magam is származom és akit én gyönyörködtetni akrok művészetekkel, elfogadja azt, amit edok nekik.

Itt már nem lehetett tenni semmit. A népnek kellett jönnie, hogy az oly régtől esedékes elismerés tovább ne csak várt vendége legyen a művészeknek. A DISZ Országos Központjának VIT pályázatát is megnyeri. Kiviszik Varsóba a VIT-re, ahol 17 nemzet legtehetségesebb művészeinek 700 pályamunkái közül megnyeri az első díjat.

Aranydiplomás munka lett belőle. A rádiók az éter hullámain szétviszik a hírt szerte a világon. Egyszeribe ismertté válik ez eredmény a világ valamennyi táján. Ott Varsóban, Nagy Ferenc nem akar hinni a fülének. Napokig kábultan járja a város utcáit. Igaz lenne? Igaz volt. Bebizonyosodott, hogy honi értékeinkkel nagyon rosszul tudunk sáfárkodni. Az elismerés itt-hon bár nem mard el, az úgy érdemi részét tekintve mégis vonatotin halad. Mintha csak sajnálnák Nagy Ferencről az őt megérdemlő címet. A kulturális kormányzat azonban leteszi az obulust. Még abban az évben megkapja a művész a Szocialista Hazáért kormánykitüntetését. Ennek nagyon örül Nagy Ferenc. Boldog. Am titkos vágya még nem teljesült. Bár úgy érzi, rászolgált. S tavaly ez is bekövetkezett. Az oly régtől hájtott elismerés a legnagyobb. Elnyerte a "Népművészet mestere" címet. Nem méltatlanul. Megérdemelte. Am ha csak ez lett volna cél, itt befejezhetik minnénk az írást. De azóta csodálatos fejezet kezdődött Nagy Ferenc művészetében. Csak két példa: gyönyörű dohányoskészlet. Egy gyönyörű tál, rajta három rekeszes cigarettatartó. A tetején két ember ül: két paraszt. Pipának. Egymással szemben ül a két ember: éppen rágyujtanak. De olyan élethűen, mintha most fejezték volna be az ebédelést valahol a mezőn. Talán a trón. De a készlethez mégsem ez tartozik. Ezt megakarja megának tartani a művész, helyette másikat készít, amely szerinte jobban beillik a kompozícióba. Ennek tetején róka lesz. Ez adja meg ugyenis a készlet harmóniáját. Mert a gyufatartón két nyul, a hamutartón pedig egy kis mókus ül. Melső lábait szájához fogja, mintha mogyorót törne. És a másik: ugyancsak egy szilajkőr szervából készült kürt. Ez a kürt valóban kínai faragó technikával készült. Mai faragás, az anyag valósággal hárttyavékony, majdnem átlátszó. A Masszi-kus hatások ezzel a technikával jobban érvényre jutnak. Négy hosszú hónapig dolgozott rajta a művész. Szinte éjt nappallá tett. Mind mondott, naponta alig egy forintnyi nagyságu helyet tudott kifargni. Egyrészt, mert kemény az anyag, másrészt mert ez a faragástechnika sokkal veszélyesebb, sokkal nagyobb figyelmet igényel. Hogy mit ábrázolt rajta Nagy Ferenc? Három figurális jelenet van rajta egyenlő távolságban. Körkörös ez a három jelenet. Olyan, mintha egy-egy gyűrű lenne. A legfelsőn Árpád apánk pajzsaemelésé látható, a középsőn a vérszerződési jelenet, amint a vezérek egymás után tartják oda vérző karjukat az aranyedény fölé.

A harmadik az Árpád korabeli embercsoportot ábrázol, délceg, kacagányos magyarokat, mintha éppen tanácskoznának. Ezenkívül virágminták, és különböző díszítések láthatók még a kürtön.

- Szerettem volna folytatni azt, amit a díszkürtön félbehagytem. A magyar mondavilágból meritem a témámat, és ezt továbbfolytatom, ezen a kürtön. Kínai kiállítást láttam, ami volt itt, és az nagy hatással volt rám. Hogy a technikájukat elsajátítom, és azt átformálom a magam nézetei szerint. Próbáljuk meg, befújok ebbe a kürtbe, hogy szól. Ugy látom, nekem nem sikerül. Talán magának jobban. Próbálja meg!

Ugy látszik, kürtöt faragni jobban tud, mint megfújni.

Az én megítélésem szerint Nagy Ferenc munkájában, eddigi művészetében csúcsot jelent ez a kürt. Csúcsot, ahová hosszasan, meredeken vitt el az út. De elvezetett, mert erős volt a művész. Lebirhatatlan volt akaratereje, mert a sikertelenségek nem keserítették el. Mert újból és újból harcba indult a közöny és a mellőzöttség ellen, hogy hódítson, és meghódította már nemcsak a honi de külföldi országok művészet kedvelőit, művészetek értőit is. Vagy talán fordítva kellett volna mondani? Előbb volt külföldi, mint honi sikere? Terveiről nem sokat mond, csak ennyit:

- További terveiről szólva szeretném elmondani egy rég óhajtott kívánságomat. Talán nem lenne haszontalan, ha a magyar népművészet alkotásaiból külföldön kiállítást rendeznének. Elsősorban a nyugati országokra gondolok, ahol valószínűleg sok pártolója akadna művészetünknek. Meggyőződésünk, hogy egy ilyen kiállítás anyagi hasznot is hozna hazánkunk. Munkámról csak ennyit, hogy ezután szeretnék még szebben, jobban dolgozni, hogy szerény tehetséggel én magam is minél nagyobb tiszteletet és elismerést szerezzek a sokszor olyan mostoha körülmények között is virágzó magyar népművészet számára.

Mit tehetnék én hozzá? Erőt és egészséget, sikerekben gazdag és jó munkát kívánok hozzá a fiatal és tehetséges népművészeknek.

A b oldalon rádióriport Nagy Ferencsel.

Simonfa, 1960. X. 1. Fesovár Ernő felvétele a simonfai
pereszthegedűstől.

1/

Elj, haj Zsubri pajtás
hogyan tetszik a vándorlás?
Ej, haj, nem jól tetszik, 1/1
mer a kisangyalom halva fekszik.

2/

Tegnap vettem a bocskorom,
még az éjjel elmuletem
Ihajjla tyuhajjló
régi kedvem
tyuhajjra, újra legény lettem.

Elvesztettem a bocskorom,
még az éjjel széttáncolom
ihajjla tyuhajj legény a nevem.

Ésékeltte: Simon Sándor, 65 éves,
Simonfa

1960. október 2.

Nincsen nékem kedvesebb vendégem /hegedün/
Nincsen semmi hó, befagyott a tó /hegedün/
A csizmámon nincsen kéreg /hegedün/
Mehalt a béres /hegedün/
Hej Dunától fúj a szél /hegedün/

Nagykorpád, 1961. január 14.

1/

Hűcs ki disznó a berekben
csak a füle láccik

Hej cicám, aranyom,
te leszel a galambom. 1/1

Énekelte: Kőkény János, 1912.

2/

Elszennyezett, elszennyezett
a jegykendőm

Elszennyezte, elszennyezte
azt a szeretőm

Házunk előtt foly a Tisza,
mond ki kedves kisanagyalom
ugy add vissza.

....., 48 éves

1/

Üröm, üröm, fehér üröm
egy vén asszony az ürügyöm
Azt is tudom, mér irigyem
hogy a lányát nem szeretem.

2/

Verik a fekete kocskét
verik a barna menyecskét
Ha verik is csak hadd verjék,
hadd ugrassák,
ménem szereti az urát.

Azt gondolod, midig így lesz,
hogy szeretőm soha nem lesz
Dehogynem lesz, de már van is,
tenáladnál szebb is, jobb is.

Énekelte: Szécsényi Ferenc, 59 éves

1/

Ohnan alól jönnek a zsendárok
Már messzire látszik a csákójjuk
Elől ül a zsendár kapitánya
Egyenesen a csárda ajtóba.

Hangászok, hangászok
Reggelig huzátok
Most mulatok kedvemre
Az én kedves rózsámmal
Ségi bíró lányával

Isikém, picikém
engedj ki pihenni
Szép Branel cipőből vé-
reget kiönteni.

Nemlehet kimenni
Nemlehet pihenni
Szép Branel cipőből
véreget kiönteni.

Verje meg az Isten
az olyan édesanyát
Ki estétől reggelig
nem látja a leányát. :/:

Magyar Népi Énekek
Kiadta: M. A. R. C. A. L. I.
T. 328.

Aggyonisten csárdás csplárosné
Hát ez a szép szilaj csikó kijé?
Benn ott mulat ennek a gazdájja,
most érkezett, nincs egy félórájja.

A gazdájját küldje ki hát nékem
küldje ki, vay adja meg hát magát.
Ki sem megyek, meg sem adom magam,
ha ugy tetszik, hajtsák el a lovam.

Lovam, lovam én kicsit sem bánom
Csak a nyereg, sügyellőt sajnádom
Sügyellője a bugyellárisom :/:
abba hever százezer forintom.

Érekelte: Szécsényi János, Nagykorpád

Erthetetlen szveg Juhász András balledájáról

2/

Jóestét, jóestét
Ságibirónéasszony
Itthon van-e a lánys, :/:
ez én kedves angyalom.

Itthon van, odbenn van
a belső szobában
Jóízűen aluszik a
paplanyos ágyában. :/:

Menyen be költse fel
Küldje el a bálba,
Szép selyem szoknyájját :/:
kösse a derekára.
Sok aranygyűrűjét
huzza fel ez ujjára.
Szép branel cipőjét :/:
Huzza fel a lábára.